

Arrest

nr. 344 730 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt door de PZ Zuid op 30 maart 2026 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 30 maart 2026 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens laattijdigheid.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Het voormelde artikel 39/57, § 1, derde lid bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Het is niet betwist dat de thans voorliggende vordering een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering is. Artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt: *“beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”* Het kan dan ook niet worden betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker op 8 juni 2023 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten was genomen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 juni 2023. Ook op 30 september 2022 is ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, hem betekend op 7 oktober 2022. Verzoeker betwist de vaststelling in het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2026 niet dat hij reeds het voorwerp van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast niet dat verzoeker, sinds zijn binnenkomst, volgens zijn verklaring in 2011, het Schengengrondgebied zou hebben verlaten en de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zou hebben uitgevoerd. Dit wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet beweerd. De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Verder is niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten op 30 maart 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 30 maart 2026 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 8 april 2026 aan de Raad overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 7 april 2026 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 8 april 2026, werd bijgevolg laattijdig ingediend. De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht verhinderd werd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoekers advocaat noteert ter terechtzitting de vaststelling dat de vordering laattijdig is ingediend en betwist deze vaststelling niet. Aldus toont verzoeker niet aan dat er sprake is van overmacht. De vordering tot schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Gelet op het bovenstaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

N. MOONEN